

LBRIS

We know
books

DANIEL HURST

**SOȚIA
DOCTORULUI**

Traducere din limba engleză și note
SANDA SPIRIDON

LITERA
București

1

FERN

Un milion de gânduri îmi umblă prin cap, când mașina în care mă aflu se oprește pe aleea din fața noii mele case idilice. Pentru mine, ziua în care un adult se mută în casă nouă seamănă cu mutarea unui copil la altă școală. Se simte neliniștea adusă de întrebarea dacă este cu adevărat cea mai bună soluție. Durerea surdă de teamă din plex, căci lași în urmă prieteni vechi și nu știi dacă vei reuși să-ți faci alții. Și, mai mult ca orice, conștiința faptului că, indiferent ce-o să se întâmple, viața ta nu va mai fi la fel.

Cum aș putea descrie noua locuință? O să încep prin a spune că nu este foarte diferită de casa pe care o las în urmă, deși asta nu e neapărat rău. Adică, cine se plânge când obține mai mult spațiu, corect? Dar în viață nu totul e despre mărime, așa cum le place femeilor să le amintească bărbaților,

așa că am avut întotdeauna grijă să trec dincolo de aspectul general și să examinez detaliile.

Tehnic vorbind, imobilul este frumos structurat, cu două etaje zugrăvite în alb, patru dormitoare, o bucătărie așa cum visam de mult și genul de salon perfect pentru primirea de oaspeți la masă. Ca să nu menționez spațiul de relaxare generos sau grădina din spate, ce pare nesfârșită. Dincolo de interior și de partea din spate, încă și mai impresionant este ceea ce se află în fața casei, căci nu există loc mai feeric. Despărțită printr-un drum de întinderea de apă și de nisip, clădirea dă spre Solway Firth, un golf aflat între Anglia și Scoția, reprezentând chiar granița dintre cele două națiuni. O frumusețe de frontieră. Într-o zi cu vreme bună, ca astăzi și ieri, când am făcut inspecția proprietății, perspectivele sunt uluitoare. Poți să vezi la kilometri întregi, atât de-a lungul țărmului, cât și spre larg. Altfel spus, poți să te afli într-o țară și să te uiți la alta.

Este incredibil să poți vedea Scoția sau „The Bonnie Banks”¹ cum nu puțini i-au spus în trecut, într-o zi senină. Până aici, toate bune, însă casa rămâne în Anglia. Așadar, cum e pe vreme urâtă? Din fericire, încă nu am avut această experiență,

¹ În traducere, „Țărmurile frumoase”. „Bonnie Banks of Loch Lomond” este un cântec tradițional scoțian care evocă frumusețea regiunii, pornind de la o bătălie desfășurată în timpul revoltei iacobite din secolul al XVIII-lea.

dar pot presupune că atmosfera se schimbă radical când soarele dispare după norii grei, și firele de nisip de pe plajă sunt bombardate de picături de ploaie reci ca gheața.

Totuși, nu perspectiva vremii rele îmi ridică semne de întrebare despre mutarea aici, nici proprietatea în sine, căci este într-adevăr un loc unic, unde oricine s-ar bucura să stea. Nu, acum, când mă aflu în mașină și mă gândesc la viitorul la care am ales să fiu părtașă, sentimentele mele sunt de altă natură, putând fi caracterizate printr-un singur cuvânt:

Contradictorii.

Întrebați în jur, sunt sigură că o mulțime de oameni pe care i-am cunoscut de-a lungul anilor s-ar bucura să mă descrie. Dacă ar trebui să-mi fac caracterizarea, aș recurge la trei cuvinte:

Fată de oraș.

Just. Îmi place jungla urbană. Blocurile înalte. Cafenelele omniprezente. Barurile și restaurantele care se închid târziu și ceainăriile care deschid dimineața devreme. Centrele comerciale și parcurile. Teatrele mici și sălile de spectacole întunecoase. Multitudinea de supermarketuri și rețeaua de transport extinsă. Și oamenii, oh, mulțimea de oameni. Navetiști. Studenți. Negustori. Baristas. Chelneri. Artiști stradali. Joggeri. Indivizi ieșiți cu câinele la plimbare. Agitația și aglomerația, locuri

de văzut și oameni de întâlnit. Umerii frecați în metrou sau la coadă la cafea.

Energie. Vibrație. Viață.

Am trăit întotdeauna la oraș. Mai cu seamă în Manchester, unde am crescut și mi-am petrecut cea mai mare parte a vârstei adulte, cu o pauză de studii, de trei ani, la Universitatea din York, și alta pentru o slujbă, de doi ani, în cel mai mare oraș din Anglia, și anume la Londra. Altfel spus, experiența mea se reduce la zgomot nonstop, mirosuri dubioase și posibilitatea de a găsi un loc unde să bei la trei dimineața sau la trei după-amiaza. Unii detestă toate lucrurile astea, mie îmi plac la nebunie.

Din punctul meu de vedere, orașul nu este doar o adunătură de clădiri, ci un organism viu, care respiră, alcătuit din oamenii care îl numesc „acasă”, printre care m-am numărat întotdeauna.

Până astăzi.

Acum nu mai sunt o orășeancă, ci mai curând o persoană nevoită să se împace cu spațiile deschise, cu tăcerile lungi și, mai ales, cu singurătatea. Am trecut de la o populație de peste două milioane la aproape cinci sute de suflete, unde cred că am inclus și oile de pe dealurile învecinate.

La revedere, Manchester.

Bună ziua, Arberness.

Aflu că majoritatea locuitorilor din sat sunt rudele celor care au trăit acolo înaintea lor. Familiile

se întind pe multe generații și puțini aleg să părăsească satul pentru pășuni mai mari și mai profitabile, căci se mândresc cu regiunea lor izolată și văd frumusețea în locuri mai puțin aglomerate decât orașele și comunele din jur. Rezidenții născuți în altă parte sau fără legături cu satul înainte să se mute sunt foarte puțini. În general, sunt oameni care au fugit din marile centrele metropolitane, în căutarea unei vieți liniștite pe măsură ce înaintează în vârstă, într-un loc de unde liniștea nu lipsește.

Fără nici o îndoială.

O să-mi ia ceva timp să mă obișnuiesc cu asta.

- Cred că ar trebui să coborâm și să-i ajutăm pe băieții de la mutări.

Vocea bărbatului de lângă mine mă smulge din gânduri și, când mă întorc spre el, văd că îmi zâmbeste. Are un zâmbet frumos. Plin de farmec. Cel cu care m-a cucerit cu mulți ani în urmă, când l-a aruncat pentru prima dată în direcția mea, același pe care l-am văzut când am înaintat prin biserică în rochia mea albă. Zâmbetul era mai larg atunci, este fără îndoială și acum, dar n-a fost niciodată mai larg ca în ziua în care am acceptat să las în urmă viața mea de până atunci și să mă mut aici, în locul acesta izolat, să o iau de la capăt, alături de bărbatul cu care m-am căsătorit.

Da, mutarea a fost ideea lui. O spun de pe acum, pentru cazul în care situația se va deteriora în scurt timp, ceea ce este foarte posibil. Categorie,

ideea și propunerea să ne mutăm aici, în mijlocul pustietății, i-a aparținut lui Drew Devlin, doctorul Drew Devlin, cum îi place să se prezinte.

„Doar n-am petrecut atâția ani pe băncile facultății de medicină ca să ajung un Drew oarecare“, mi-a răspuns mai demult, când ne întorceam de la o petrecere, după ce l-am întrebat de ce insistă să-și declare titlul profesional în afara locului de muncă. „E important să introduc acest cuvânt înaintea numelui meu. Am muncit din greu pentru el și ajută la pornirea conversației, dacă nu la altceva.“

Nu m-am obosit să-l corectez, deși câteodată mă amuza să strecor câte o remarcă ironică. Am ținut totuși să-i precizez că pentru mine nu contează dacă e doctorul Drew, dentistul Drew sau Plicticosu' Drew, pentru că e bărbatul meu și mă mândresc cu el indiferent ce face în viață.

Deși nu i-am spus prea des cât de mult îi apreciez înalta calificare și profesia, căci egoul lui nu are nevoie de încă un imbold, adevărul este că ador ceea ce face. Este o ocupație foarte respectată și importantă, ca să nu mai spunem cât e de bine plătită. Nu în ultimul rând, e comod să am în preajmă un om capabil să emită rapid o opinie atunci când mă îngrijorează ceva.

N-am nevoie să mă înscriu pe lista de așteptare, când pot doar să-mi ridic tricoul și să-l întreb pe omul din pat, de lângă mine, dacă o nouă aluniță

pare periculoasă. Poate că nu este cea mai sexy mișcare, dar pe măsură ce te apropii de patruzeci de ani, dorința de a fi sexy alunecă în jos pe lista priorităților.

Pe de altă parte, nu e întotdeauna distractiv să fii nevastă de doctor. Profesia cere devotament, sânguință și disponibilitatea de a-ți sacrifica ore lungi la căpătâiul pacienților cu boli și suferințe care necesită un tratament special. Pentru un medic este imposibil să-și facă treaba de mântuială. E totul sau nimic, oferi îngrijire sau nu. Iar doctorul Drew se mândrește cu faptul că le acordă cele mai bune îngrijiri de care este capabil tuturor pacienților săi. Problema a apărut când s-a văzut asaltat de prea mulți pacienți pisălogi, de unde și ideea să plecăm din oraș, pentru ca el să-și continue cariera într-un loc ceva mai liniștit.

- Gândește-te, cu mai puțini pacienți pe zi, pot să vin acasă la ora cinci sau poate chiar mai devreme, argumentase el ca să mă convingă. Nu ți-ai dorit întotdeauna să petrecem mai mult timp împreună? Ei bine, dacă nu ne mutăm, nu avem nici o șansă.

Îmi amintesc expresia cu care mi-a spus aceste cuvinte sau, mai curând, îi țin minte ochii albaștri, de oțel, care îmi induceau o stare aparte de fiecare dată când mă privea astfel. A avut mereu această putere asupra mea, așa cum îmi imaginez că au toți bărbații șarmanți asupra femeilor, puterea de

a le topi inimile dintr-o privire și de a obține tot ce vor de la ele. Îl ajută și un limbaj al corpului relaxat. Nu este niciodată rigid sau nesigur pe el. Vorbește întotdeauna ca și cum ar fi pe deplin convins de ceea ce spune și, presupun, în cea mai mare parte a timpului, chiar așa și este.

- Știi că vreau să te întorci mai repede de la muncă, i-am zis, căci preferam să-mi văd soțul acasă la o oră decentă, și nu pe la șapte sau opt seara, bombănind despre șirul nesfârșit de trimiteri și despre sala de așteptare supraaglomerată. Dar nu crezi că este o măsură extremă să ne mutăm tocmai acolo? Vreau să zic că aici avem totul, aici sunt prietenii noștri și locurile preferate. Acolo ce avem?

- Oh, nu știu. Mă gândesc la pace, liniște, aer curat, plimbări lungi pe plajă, serbări câmpenești, o comunitate reală în care ne putem integra, în loc să reprezentăm o statistică banală, strivită într-o parte ultraaglomerată a țării? Și, cel mai important, pentru prima dată în viața mea și pentru prima oară de când ne-am căsătorit, am avea un bun echilibru între viața profesională și cea personală.

Prezenta o argumentație foarte convingătoare, m-am văzut nevoită să recunosc. Cu toate acestea, a trebuit să-și rafineze și să-și amplifice pledoaria în zilele următoare, până ce m-a făcut să-i accept punctul de vedere.

- Văd că n-ai de gând să te dai bătut, i-am spus într-o noapte, când se întorsese ursuz după încă

o zi grea. Știi că nu sunt entuziastă, dar, dacă asta îți dorești, fie. Sunt de acord să ne mutăm. Cu condiția să găsim casa perfectă. Dacă trebuie să trăiesc la naiba-n praznic, înconjurată de oi be-hăitoare și de provinciali ciudați, vreau măcar o bucătărie ca lumea. Mi-ai promis un bar pentru micul-dejun când ne-am căsătorit, și până acum n-am văzut nimic asemănător.

Barul acela era una dintre marile mele ambiții, pe care o anunțasem încă de când intrasem într-o relație serioasă cu Drew. La început, ni se întâmpla adesea să petrecem ore în șir în pat, discutând tot felul de visuri, unele cam nebune, altele realizabile. Locuri pe care voiam să le vizităm. Mașini pe care ne-ar fi plăcut să le conducem. Cum urma să ne petrecem anii de pensie. Îmi face plăcere să recunosc că multe dintre aceste visuri s-au împlinit, dar, ca de multe ori în viață, altele au căzut peste bord.

Nu l-am văzut niciodată pe Drew atât de fericit ca în seara în care am acceptat să ne mutăm de la Manchester la Arberness. A ales locul, după cum mi-a spus, pentru că trecuse de câteva ori pe acolo, la întoarcerea din excursiile în Scoția cu băieții, și îi stârnise imaginația. Eu nu eram la fel de convinsă ca el că sătucul acela era cel mai bun loc unde să începem un nou capitol din viață, dar, odată ce am acceptat, pregătirile s-au pus în mișcare. Ne-am scos casa la vânzare și am obținut un preț